

XXXIII.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om Ansøgnings og Klagers Affattelse og Indsendelse m. v.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 16de December.)

Udvalgets Fleertal (Alberti, Jessen, Klein og Rimesfiad) anseer det for rettest ikke for Tiden at lade en ny Lov udgaae, der skulde omfatte samtlige Bestemmelser angaaende Ansøgnings og Klagers Affattelse og Indsendelse m. v. og saaledes træde i Stedet for Forordningen af 15de December 1820.

Den i ovennævnte Forordning givne Bestemmelse, at de, der ikke kunne skrive, kun maae lade Klager affatte af Prokuratorer eller Embedsmænd, er vel en usforden og for de Paagjældende i flere Tilfælde besværende Indskrænkning, men da den — og vistnok med god Føie — forståaes saaledes, at den ikke rammer Nogen, som kan skrive, og dette, med den i Befolkningen nu mere og mere stigende Oplysning, næsten er Tilfældet med Alle, saa har den nævnte Bestemmelse nu ingen videre Betydning, hvorfor vi ikke troe det fornødent, blot for at hæve den at udgive en heel ny Lov.

Udkastets § 7, som derefter synes at være den, hvorpaa Forlagsstilleren har lagt meest Vægt, skulle vi ikke her udtale vor egen Dom om, idet Justitsministerens bestemte Modstand imod den er tilstrækkelig for os til at fravaade den.

De forandrede Straffebestemmelser, Lovforflaget indeholder, finde vi det utilraadeligt nu at vedtage, da en ny almindelig Straffelov snart kan ventes forelagt af Regjeringen.

§§ 1, 2, 8, 9 og 11 ere kun, med nogle mindre væsentlige Forandringer, Gjentagelser af allerede bestaaende Bestemmelser.

Derimod troe vi at burde tilraade Thinget at vedtage Udkastets § 10. Om nemlig end nogle af Udvalgets Medlemmer ingenlunde mislignende Betydningen af de Betæneligheder, der fra et principielt Standpunkt ere blevne reiste imod at give de Paagjældende en lovhjemlet Forbring paa at blive bekjendte med Erklæringer, som af en underordnet Autoritet afgives til en overordnet, er hele Udvalget dog enigt i, at det er et naturligt Ønske hos Befolkningen at kunne blive bekjendt med de Erklæringer, der af Øvrigheds personer og Andre afgives paa dens Ansøgnings og Klager. Og om der end maatte kunne fremgaae nogen praktisk Ulempe af at give efter for et saadant Ønske, troe vi dog, at saadan Ulempe ikke vil være af den Bestaaffenhed, at der derfor skulde være tilstrækkelig Føie til vedblivende at modsætte sig et Ønske, som efterhaanden er blevet saa almindeligt og stærkt. Det er i denne Henseende af Betydning, at Kongerigets særlige Ministre ved Cirkulairer af 1ste Juni 1860 have tilkjendegivet, at Ansøgere og Klager kunne paa Forlangende meddeles Afskrift eller selv tage Afskrift af de afgivne Erklæringer over Ansøgnings eller Klager, der ikke ere tagne tilfølg. Det kunde maastee synes, at de nævnte Cirkulairer have ordnet Sagen paa en tilfredsstillende Maade, men vi maae hertil